

Kapitola první

A už to začíná

„Tady... Haló... Ano... To jsem já...“

Roger spolkl kousek čokolády, ani ji nestačil na jazyku poválet a rozkousat. Vykláněli se s Titty ze dveří železničního vagonu. Vlak zastavil před chvilkou na nádraží, kde se sbíhalo několik tratí. Dál mají jet ještě deset mil po vedlejší jednokolejné trati, která vede nahoru do kopců. Kolem vlaku přecházel nosič a nahlížel do jednoho vagonu po druhém, ale někde dole na nástupišti vykládali konve a ty řinčely tak hlasitě, že děti ani neslyšely, co nosič vyvolává. Teď to však zaslechly docela jasně.

„Pan Walker... Pan Roger Walker... Pan Walker...“ Nosič chodil od dveří ke dveřím kolem celého vlaku.

Byl ještě o dvoje dveře dál, ale Roger už vyskočil z vagonu.

„To jsem já,“ prohlásil. „Já jsem Roger Walker.“

Nosič se na něj zadíval.

„To jsi ty?“ řekl. „Tak pojď se mnou. Moc času už sice není, ale s těmi konvemi jim to taky bude ještě chvíli trvat. Cože...? Máš tam nějaký košík. Přišly dva, ale jeden byl pro někoho z dřívějšího vlaku. Máme to otevřít, než ti vlak pojede dál. Poběhnem tudy. Ale musíme si spopšit. Nechal jsem to někde na konci peronu.“

Titty už také chtěla vystoupit, ale vtom jí zahradila cestu nějaká vesničanka, která se zrovna chystala dovnitř.

„Nevzala bys mi tuhle tašku, děvenko?“ řekla.

Titty popadla kabelu a položila ji na sedadlo. Selka jí podávala další balíky jeden za druhým, a nakonec se vydrápala do kupé sama.

„Fuj, to je vedro,“ ulevila si, otřela si obličej a přepočítala balíky. „Člověk už je z toho počasí celý tumpachový... Tři... pět... a dva je... Ale vždyť jich je jen šest...“

Jak tak selka povídala a konve narážely jedna o druhou, neslyšela Titty ani slovo z toho, co říkal nosič, ale viděla, jak někam pospíchá a vedle něj uhání Roger. Pohlédla na Rogerův a svůj malý kufřík a zaváhala.

„Jen se neboj, nikdo se jich ani nedotkne,“ ujišťovala ji selka.

„Mockrát vám děkuji,“ vydechla Titty, seskočila a rozběhla se za Rogerem a nosičem.

„Ale co je v tom košíku?“ ptal se Roger a rychle uskočil, aby nenarazil do konve, která mu stála v cestě.

„Holub,“ odpověděl mu nosič. „Tady ho máš. Půjč si tužku. Musíš se mi podepsat tuhle do knížky.“

Roger si vzal tužku a podepsal se do políčka, které mu nosič ukázal. Titty už si prohlížela hnědě lakovaný košík z vrbového proutí, který stál

Roger Walker
Cestující vlaku v 18.05
Strickland

Jak toho holuba dostaneš, vypuť ho a košík
přivez s sebou.

rovnou na nástupišti. Přečetla si cedulku:

V rohu cedulky, málo nápadná jako úřední razítko, byla modrým inkoustem nakreslena malá lebka se zkříženými hnáty.

„Vždyť je to od Nancy,“ zvolala Titty. „Už zase něco vymyslela.“

„Uvnitř je holub,“ řekl Roger. „Poslechni si ho.“

„Máte už málo času,“ upozorňoval je nosič. „Odtrhněte tu pásku a vytáhněte kolíček. Všechny malé košíky na holuby se otvírají stejně.“

Ale počkejte. Nejlepší bude, když ho donesete kousek za nádražní střechu, aby vyletěl pěkně do vzduchu.“

„To ho máme pustit?“ podivila se Titty. „Vždyť už ho jakživ nechytíme.“

Nosič se rozesmál. „Tenhle týden mi nějací lidé posílají každý den jednoho holuba a já jim je vypouštím. Jmenují se Blackettovi.“

„K těm my zrovna jedeme,“ řekla mu Titty.

„Tak to tam bude holub dávno před vámi.“

Roger odtrhl pásku a vytáhl kolíček.

„Už mu vidím jedno oko,“ zvolal.

Došli skoro až na konec nástupiště, kde končila střecha nádraží, a stannuli pod širým nebem vedle lokomotivy.

„Spust' dvířka,“ radil nosič Rogerovi. „A podrž košík ve výšce... Vidíš, už letí...“

Proutěná dvířka se otevřela a na chvíli se v nich objevila lesklá holubí hlava bronzové a šedé barvy. Za okraj dvířek se pevně zaklesly růžové drápy. Košík se najednou nadlehčil a Roger měl dojem, jako by sám vymrštil holuba do vzduchu. Dívali se s Titty a s nosičem, jak pták vylétl na střechu, nad bílou páru, kterou unášel vítr od lokomotivy, a zakroužil vysoko nad střechami domů a nad kriketovým hřištěm. Strojvůdce a topič se vyklonili na stupátku a také se za ním dívali. Když už vypadal jako pouhá šedá tečka kroužící ve vzduchu a nebylo ho na zářící letní obloze skoro vidět, holub jako by se náhle rozhodl a zamířil si to pryč, na severozápad, rovnou ke slunci a k modrým kopcům, do kraje překrásných jezer.

„Ještě pořád ho vidím,“ řekla Titty.

„Já ne,“ povzdychl si Roger. „Ale ano, vidím ho... Teď ne... Už je pryč.“

„Měli byste si pospíšit na svá místa,“ radil jim nosič a kývl na strojvůdce a ten zase na něj, jako by mu sliboval, že nevyjede, dokud nebudou děti sedět ve vlaku. Jen doběhly do vagonu, zapískal průvodčí na píšťalku.

„Ty, poslyš,“ zašeptal Roger co nejtajuplněji Titty. „Neměli bychom tomu nosiči něco dát?“

Titty zalovila v peněžence.

„To nic,“ řekl jim nosič. „Jen si to nechte na zob pro holuba.“

„Vždyť to stejně není náš holub,“ namítla Titty.

„Na tom nesejde,“ řekl jim nosič, zavřel za nimi dveře, a jak se vlak rozjížděl, přátelsky jim zamával.

„Mockrát vám děkujeme,“ volaly z okénka děti.

„Copak se to dělo?“ zeptala se selka, která si už přepočítala všechny balíky a teď seděla v rohu kupé s rukama složenýma v klíně. „Snad jste nevypouštěli holuba? Já mám dole na jihu syna a ten je taky celý blázen do holubů. Učí je létat ještě jako písklata, aspoň jim tak říká. Pouští je pořád dál a dál a každé léto nám je posílá až sem. My mu je s tátou zrána vypustíme a do setmění přeletí celou Anglii.“

„Posíláte mu po nich psaníčka?“ zeptala se Titty.

„Pozdravy z domova,“ odpověděla selka. „Tak, tak. Táta napsal jednou takový pozdrav na kousek papírku a omotal ho holubovi kolem nohy.“

„Ty, poslyš,“ řekl Roger. „Tak tohle myslela Peggy, když psala, že mají letos něco lepšího než signalizovat si semaforem.“

„Není to ale štěstí, že jsme nakonec přece jen mohli jet?“ napadlo Titty. „Vždyť jsme málem zůstali ještě ve škole.“

Roger se vyklonil z okna a přivíral oči proti větru.

„Po tom holubovi už není ani potuchy,“ řekl.

„Však taky letěl jako blesk,“ dodala Titty. „Ten vlak ho ani nedohoní.“

„A má to daleko?“ zeptala se selka.

„Až na druhý břeh, do jednoho domu, který se jmenuje Jezerka.“

„Snad ne k paní Blackettové?“

„Copak vy ji znáte?“

„Taky že znám, i ty její dvě povedené dcery a jejího bratra, pana Turnera, co se pořád toulá někde po světě...“

„Toho známe taky,“ zvolal Roger. „Říkáme mu...“ A vtom se zarazil. To by tak hrálo, vyzrazovat domorodcům jméno kapitána Flinta!

„To už jste tu nejspíš někdy byli,“ nadhodila selka.

„Ano, byli,“ odpověděla Titty. „Bydlíme vždycky v Cesmínovém háji... vlastně maminka tam bydlí... ale paní Jacksonová má ještě příš-

tích čtrnáct dní nějaké hosty... a paní Blackettová nás pozvala k nim, protože maminka měla strach, abychom nedostali všichni od Bridget černý kašel.“

„Jedeme rovnou ze školy,“ vysvětloval Roger.

„Ach tak,“ domyslela se selka. „Tak o vás já vím všechno. Že vy jste ty děti, co tábořily na ostrově tenkrát před dvěma lety, jak někdo vyloupil panu Turnerovi obytný člun? A loni, když bylo jezero celé zamrzlé, jste tu byli znovu. Ale já myslela, že jste čtyři...“

„S naší Bridget je nás pět,“ řekla Titty. „John se Zuzanou už určitě přijeli. Nemají to ze školy tak daleko.“

„A nekamarádili jste se s těmi dvěma dětmi, co bydlely u paní Dixonové?“

„S Dickem a Dorotkou Callumovými?“ řekla Titty. „Ti ještě hned tak nepřijedou, protože jejich tatínek musí nejdřív opravit písemky.“

Byli na cestě z jižní Anglie skoro celý den, ale posledních pár minut jim uběhlo jako vteřiny. Projížděli už kopcovitou krajinou, kde jedno pastviště od druhého oddělují hradby z volného kamení. Z vyprahlé trávy trčely šedé balvany a k obloze se zvedala šedá a nachová vřesoviště. Titty s Rogerem přebíhali z jedné strany vagonu na druhou a vyhlíželi hned z levého a hned z pravého okna.

„Všechno je dočista vyschlé,“ povzddechla si selka. „Už týdný ani nekáplo, pořád ne a ne zapršet. V potocích není troška vody a někde si už lidi ani nevědí rady, jak uživit dobytek.“

„Podívejte!“ podivil se Roger. „Tamhle hořelo.“

„Tady už hořelo kolikrát,“ řekla selka.

Vlak projížděl průsekem, který byl po obou stranách zčernalý a ohořelý.

„Jiskry z lokomotivy?“ zeptal se Roger.

„Tak, tak,“ přisvědčila selka. „A když nechytne od lokomotivy, přijedou si výletníci s auťáky, sirkami a cigaretami, a ti nemají rozumu, co by se za nehet vešlo. Jak je všechno jednou vyschlé jako troud, stačí k požáru nepatrná jiskřička. Ale už jsme tady. Tamhle je naše hospodářství...“

Před očima se jim mihl statek, docela podobný Cesmínovému háji, ale hned zase zmizel. Selka vyskočila a začala si sbírat svoje saky paky. Vlak vjel najednou do zatáčky a začal zpomalovat.

„Tamhle je jezero!“ zvolali jedním dechem Titty a Roger.

Daleko pod nimi se za komíny vesnice rozkládala mezi kopci třpytivá vodní hladina. Vlak teď zastavoval naposledy.

„Nástupiště je na druhé straně,“ všiml si Roger.

„Kdopak nám přijde asi naproti?“ napadlo Titty.

„Nikdo,“ řekl Roger.

Mezi lidmi, kteří čekali na nástupišti, však poskakovala červená pleťná čapka. Vzápětí už přiběhla ke dveřím Nancy Blackettová a Roger a Titty se loučili se selkou a zápolili se svými kufříky, jak se je snažili sundat dolů.

„A jste tady!“ zvolala Nancy. „Dobrý den, paní Newbyová. Tak co, Rogere, dostal jsi v pořádku toho holuba? A vypustil jsi ho? Musely jsme s maminkou vyrazit, ještě než doletěl. Maminka přijde za chvíli. Šla ještě něco nakoupit. Uf, málem jsem to nestihla a byla bych vás zmeškala. Košík jsi tedy nezapomněl. To je dobře! Zařídil jsi to bezvadně. Tisíc láter, já jsem ale ráda, že už jste tady! Počkáme si, až vám vyndají z nákladního vagonu vaše věci, a pak ještě musíme zaskočit do výdejny zavazadel.“

Titty s Rogerem měli dojem, jako by kolem nich mluvili všichni lidé, co jich je na světě, ale za chvíli už jim vyndal nosič spolu s ostatními zavazadly i jejich velké kufry. Nancy ho poprosila, aby se díval po mamince, a běžela za nimi po nástupišti.

„Je kapitán Flint na hausbótu?“ zeptal se jí Roger.

„Vždyť je snad ještě v Jižní Americe, ne?“ poznamenala Titty.

„Už tu měl dávno být, ale nepřijel,“ odpověděla Nancy. „Ten jeho dům nestál vůbec zanic a dobře mu tak, když se neumí vrátit do začátku prázdnin. Ale teď už je na cestě domů. Některé věci mu už sem došly, ale to nejdůležitější ne. Aspoň do včerejška ještě ne. Možná že to tu dneska bude.“

Zavedla je do výdejny zavazadel.

„Nedostali jste košík nebo klec s něčím živým?“ zeptala se muže za pultem.

„S králíky?“ optal se jí muž.

„To je právě to nejhorší, že my nevíme přesně s čím.“

„Slečna Blackettová, že?“ zeptal se muž, jak přejížděl prstem sloupce ve své knize. „Ne, slečno, vám nedošlo nic. Zatím ne. Ledaže by to došlo tímhle vlakem.“

„Už jsem se dívala do nákladního vagonu,“ řekla Nancy. „Víte co, my budeme mít zítra strašně práce. A tak se sem nedostanu. Nemohl byste nám zavolat, kdyby něco přišlo?“

„Jistě, slečno Blackettová, to bych mohl.“

„Ale co to má být?“ vyptával se Roger.

„To nevíme, ale jmenuje se to Timothy,“ odpověděla Nancy.

„Zase nějaká opice?“ zeptal se Roger.

„Nebo papoušek?“ napadlo Titty. „Kapitán Flint přece povídal, že možná ještě nějakého pošle.“

„Opice ani papoušek to být nemůže,“ řekla Nancy, jak se vraceli k zavazadlům. „Strýček Jim poslal telegram, že to můžeme vypustit v jeho pokoji. Tak to určitě není opice ani papoušek. Musí to být něco, co nenadělá moc škody a neleze po výškách. Dick...“ Nancy se zarazila a pokračovala: „Prohlíželi jsme všelijaké přírodovědecké knihy a řekli jsme si, že to bude nejspíš pásovec. Ale nevíme to určitě. A nemůžeme to nijak zjistit, protože strýček už je na cestě domů a my ani nevíme, na jaké lodi jede. Ale ať už je to co chce, zaručeně to poslal napřed, jinak by přece netelegrafoval... Koukněte, tamhle je maminka.“

Na nádraží dorazilo menší starobylé auto s pořádně otlučenými blatníky. Paní Blackettová, která byla kulatá a malá, o nic větší než Nancy, už mluvila s nosičem. Jak přicházeli, obrátila se k nim.

„Tak už jste tady,“ vítala je. „Poslední z celé party.“

„Až na Timothyho,“ řekla Nancy. „Ještě nedošel, ale jen tu bude, zatelefonují nám.“

„Ano, tyhle dva dáme dozadu...“ Paní Blackettová si prohlížela jejich zavazadla. „Nic jiného než ty kufříky nemáte? A Bridget? Počkejte, vždyť já zapomněla, že jedete rovnou ze školy a nemůžete vědět o nic víc než John se Zuzanou.“